

Zahvalna nedelja
Pirniče, 4. november 2018
»Nič ni samoumevno«

Spoštovani bratje in sestre, dragi prijatelji!

Premalo bi bilo, če bi hvaležnost razumeli zgolj kot štetje blagoslovov, ki smo jih bili deležni in naš odnos do Njega, ki je izvir le teh. Hvaležnost je več kot to; je način življenja, ki daje smisel preteklosti, omogoča vizijo za jutri in, kar je najbolj pomembno, prinaša mir v vsak sedanjí trenutek.

Konec koncev nam je vse, in s tem mislim čisto zares vse, podarjeno. Morda si bo kdo mislil: pa saj nam ni vse podarjeno; če hočem nekaj imeti, moram za to trdo delati, si zaslužiti. Pa vendar. Od kod ti sposobnost, da sploh lahko delaš? Mar ni to, da si se rodil z dvema zdravima rokama in bolj ali manj brihtno glavo tudi dar? Povsem mogoče je, da temu ne bi bilo tako!

In če je zato vse, kar smo in kar imamo, v resnici dar, mora biti hvaležnost res mnogo več kot zgolj prijazna gesta, ki jo tu ali tam potegnemo iz naftalina. Hvaležnost mora prežemati vsak trenutek našega življenja: hvaležnost mora postati način življenja.

Šele ko se človek začne zahvaljevati spozna, s čim vse je obdarovan. V prvi vrsti seveda s strani Boga, ki je izvir vsega kar obstaja. Če bi bila naša zemlja le par tisoč kilometrov bliže Soncu (in to v dimenzijah vesolja ni praktično nič) bi na njej preprosto ne bilo življenja. Bila bi pust, osamel planet med milijardami njemu podobnih v vesolju. Vse, ampak res čisto vse bi bilo drugače. Ni že to zadosten razlog, da se Bogu sleherni dan zahvalimo? In to ni v primerjavi z drugimi darovi, ki smo jih bili deležni še nič. Na prvem mestu je torej hvaležnost Bogu.

Veste, da je med vsemi mladiči sesalcev, ob svojem rojstvu človek še najbolj nebogljén. Brez ljubeče skrbi staršev, bi ne preživel niti dneva. To da danes smo, da živimo, je torej tudi zasluga ljudi: v prvi vrsti naših staršev. In tudi če nas kdaj spravljajo ob živce in bi se nanje najraje jezili, pomislimo najprej na to, kaj vse jim dolgujemo in za kaj vse jim moramo biti hvaležni. Ne le da so nam podarili življenje; ohranjali so nam ga, dokler nismo bili sami usposobljeni poskrbeti zase.

In še več: učili so nas in nas vzgajali. Dali so nam sposobnost besede in nas uvajali v življenje skupnosti. Tam so jim kot posredovalci znanja in kulture v pomoč prišli drugi ljudje: vzgojitelji, učitelji, voditelji, od katerih smo prejeli znanje, kulturo, spretnost, modrost. Tudi to, da smo sposobni preživeti v družbi, ki je pogosto vse prej kot prijazna do nas, je v resnici dar.

Vse kar smo, bratje in sestre, nam je podarjeno. Zato mora hvaležnost postati naša naravna drža, naš način življenja. Ko bomo to osvojili, se bo naše življenje v marsičem spremenilo na bolje. Veselili se bomo slehernega dne, ki nam je podarjen; začeli bomo občudovati majhne čudeže, ki se dan za dnem dogajajo pred našimi očmi, pa jih doslej nismo niti opazili; odkrili bomo, da nad vsem, kar se nam dogaja, bdi mogočna Božja roka, ki nam vseskozi govori: "Glej kaj vse sem storil zate. Dragocen si v mojih očeh."

Bratje in sestre. Naj ne bo zahvalna nedelja zgolj en dan v letu, ko Bogu in drug drugemu izkazujemo hvaležnost. Hvaležnost naj prekvasi vse naše življenje, pa bodo naše družine, naš narod in končno vsa človeška družina, skupnosti v katerih bo lepo živeti. Amen.